

Sygn. akt IV KK 68/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 kwietnia 2014 r.,
sprawy **R. K.**
skazanego z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 października 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 22 lutego 2013 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. Z., Kancelaria Adwokacka, kwotę 422 zł 80 gr (słownie czterysta dwadzieścia dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego R. K.,**
- 3. zwolnić skazanego R. K. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę przepisu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3

k.p.k. poprzez nierozważenie (pominięcie) przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego oskarżonego, iż działał w warunkach obrony koniecznej, o których R. K. wspomina w apelacji i w piśmie stanowiącym jej uzupełnienie oraz polegające na pominięciu w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia, dlaczego zarzut nieuwzględnienia działania w warunkach art. 25 § 1 k.k. nie stał się w ogóle przedmiotem rozważań Sądu, a także, dlaczego wniosek oskarżonego w zakresie tego zarzutu nie został w ogóle przez Sąd oceniony.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji - Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zarzut podniesiony w kasacji jest zarzutem nieprawdziwym. Ani apelacja obrońcy skazanego, ani apelacja osobista R. K., nie zawierały zarzutu błędnego niezastosowania art. 25 § 1 k.k., czyli kontratypu obrony koniecznej. Kwestię tę skazany podniósł jedynie we wniosku o doprowadzenie na rozprawę odwoławczą (k. 685). Pismo to, wbrew zapatrywaniom obrońcy, nie może jednak być potraktowane jako „uzupełnienie apelacji” osobistej skazanego, gdyż zostało wniesione po upływie terminu zawitego do wniesienia tejże. W orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, że tego rodzaju oświadczenia skarżącego wniesione po upływie terminu określonego w art. 445 § 1 k.p.k., nie skutkują rozszerzeniem zakresu zarzutów czy wniosków apelacyjnych (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 10 listopada 2004 r., II AKa 225/04). Skarżącemu należy też przypomnieć, że ze względu na treść art. 433 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w zakresie zaskarżenia, a nie w zakresie zarzutów apelacyjnych. Jako że zarówno apelacja skazanego, jak i apelacja obrońcy, odnosiły się do całości wyroku Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy poddał kontroli instancyjnej wszystkie zawarte w nim rozstrzygnięcia. O ile więc Sąd odwoławczy miał obowiązek, zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k., zbadać poprawność całości wyroku (w tym i kwestię nieprzyjęcia kontratypu obrony koniecznej), to norma art. 457 § 3 k.p.k., określająca niezbędne składniki uzasadnienia wyroku II instancji, nie pozostawia wątpliwości, że należy się w nim rozważyć „zarzuty i wnioski” apelacji, a kwestia niezastosowania art. 25 § 1 k.k. w zakresie tychże zarzutów – jak wyżej wywiedziono – nie

zawierała się. W tym stanie rzeczy postawiony wyrokowi Sądowi odwoławczego zarzut pominięcia w uzasadnieniu rozważań dotyczących omawianej kwestii nie może być skuteczny.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.